

LOVE.YOU

CUHBO

ALEKC

АЛЕКС СИНЬО

chitanka.info

Значи това е истинското щастие.
Да седиш на топлия пясък с най-близкия си човек,
да ядеш прегоряла риба,
вятърът да роши немирните къдрици
и да си играе с голите ви тела,
а ти да гледаш отсрещната скала и да ти се иска
да скочиш и да напишеш върху нея с огромни букви
ОБИЧАМ ТЕ!!!

Антиной (гръцки: Αντίνοος) е любовник на римския император Адриан, обожествен след смъртта си. През 130 г. Адриан посещава Египет и по време на пътуване с кораб по Нил, вероятно на 30 октомври, Антиной загива във водите на реката при неясни обстоятелства. Някои автори възприемат версията за нещастен случай, лансирана от императора, но преобладава мнението, че Антиной се е самоубил или пожертвал (доброволно или по принуда), тъй като имало предсказание за скорошната смърт

на Адриан и някой трябвало да загине вместо него, за да се удължи по този начин животът му. След смъртта на Антиной Адриан основава близо до лобното му място град Антиноополис в памет на своя любимец. Антиной е обявен първоначално за полубог, а сетне и обожествен, като Адриан заповядва из цялата Римска империя да бъдат поставени статуи на красивия юноша и да им се оказват божествени почести.

„Сърцето е дадено, за да обичаш.
Как и кого — ти избираш...”

ПРЕДГОВОР

Здравейте, приятели мои!

Чудя се как ли да започна този предговор?!... Нека ви разкажа мъничко за своя живот:

Аз съм Алекс, на 19 години, от София. Оставили са ме в дом за деца. Не им е харесало нещо в мен на тези, които са ме родили. Но пък ето — на годинка и половина ме е осиновила моята майка и с нея сме заедно и досега, тя е семейството ми. Имах трудно детство — смених доста детски градини и училища, поради проблеми в социализацията. Боря се и искам всичко да е наред. И успявам, макар че не е лесно. Когато бях на десет или единайсет, осъзнах, че освен момичета, харесвам и момчета. Оттогава живея и се приемам такъв, какъвто съм. Хубаво ми е. Не се обиждам от нападки или шеги по тази тема, а напротив — забавлявам се, дори иронизирам себе си понякога.

Винаги съм бил общителен и благодарение на това чух безброй истории на хора от най-различна възраст и пол. И научих доста. Като например това, че не можем да променим хората, колкото и да ни се иска. Не го правете и не се опитвайте, моля ви. Просто ги приемете и ги обичайте. Аз съм обичал и мен са обичали, за съжаление без взаимност, освен в един-единствен случай. А тогава бях още мъничък, за да оценя истински обичта. И все пак, не съжалявам за нищо (ех, почти) защото това, което ми се е случило, всичко то е било с причина и някой ден, когато порасна и помъдрея, ще разбера каква е тя.

Някои хора пишат, когато са тъжни, други — когато са весели, трети — за да не забравят какво им се е случило. Аз съм от тези, които изливат мисли и чувства на хартия, защото никой не ги чува и няма с кого да споделят. Така се роди и тази история. Започнах я, за да дам някому това, от което всички имаме най-голяма нужда — усещане за любов. Но не каква да е любов, а такава, която те омайва, изгаря те отвътре и те кара да искаш още и още, да тръпнеш при всяко докосване и да побеждаваш собствените си страхове. Това, което ще прочетете на места може да звучи клиширано и не е толкова драматично, колкото е

във филмите или любовните романи. То е, защото съм се старал да не е фантазия, а огледало на истинския живот. Описал съм любовта на две момчета, но ако беше между момиче и момче, историята едва ли би била кой знае колко по-различна. А защо избрах момчета — защото ми се искаше да пиша за нещо различно. Да не е ежедневно. За необикновеното, за забраненото. Надявам се да се е получило. Възможно е някои хора да открият нещо от себе си в образите на Александър и Димитър. Приликите не са случайни, както се казва обикновено. Напротив — търсил съм ги и исках да ги има.

Дано ви хареса историята ми и най-вече — дано ви накара да се замислите за това, което имате. И за това, което нямате. И за това, което искате да имате, но ви е страх да признаете, дори и пред себе си. Живейте истински живота си, без тайни, лъжи и лицемерие. И помнете — винаги има някой, някъде там, който ви чака и се радва с вашата радост, и страда с вашите болки. Винаги, винаги, винаги...

Всички се нуждаем от един Димитър до себе си — било то като приятел, любим, брат или баща. Мъж, който да те обича, да се грижи за теб, да можеш да му се довериш. Лошото е, че не осъзнаваме нито навреме, нито истински това, което имаме и често плащаме със сълзи за своите грешки.

Искам да посветя тази книга на всички тях, необикновените хора, знамената ни, опорите ни, нашата утеха в добро и лошо. На моята майка, която прави всичко за мен, въпреки че не го оценявам. Прости ми, мамо! И на тези, които ме вдъхновиха да седна и да напиша сия книжица. Защото те ме научиха какво е да нямам, да загубя и да се стремя да запазя. Благодаря ви!

Пък аз — колкото можах, толкова и написах. А вие, ако намерите нещо неправо или погрешно написано, не се сърдете и не проклиняйте, а поправете грешката и благословете.

Обичайте се, хора!

1

Вратата на класната стая се отвори и в нея влезе едно момче. Казваше се Александър. Беше на шестнайсет и естествено — нацупен и намръщен като всеки пубер. Слушалките стърчаха от ушите му, а качулката — дълбоко нахлупена — покриваше не само рошавата му коса, а даже и умните кафяви очи.

— А, влизай, влизай, очаквахме те — каза учителката с добре тренирано през годините въодушевление.

— Добър ден! — поздрави той.

— Деца, това е новият ви съученик Александър. Нека го приветстваме в нашето малко общество и да го накараме да се почувства като у дома.

— Здравей! — изплезиха се двама-трима.

— Здравейте! — отвърна сухо Алекс и се обърна към госпожата. — Може ли вече да си седна?

— Да, разбира се. Избери място и се чувствай като у дома си!

Да бе!... Той се запъти към последния чин, който беше свободен и седна на стола. Всички го гледаха, все едно че е извънземно...

— И така, кой иска да ми разкаже как мина ваканцията? — попита учителката с все същия патос като в лош български филм.

Иван вдигна ръка.

— Да, Иване, как премина твоето лято?

— Аз обиколих България с мама, татко и брат ми. Първо бяхме в Кюстендил, после в Благоевград, Сандански, Пловдив, Стара Загора, Габрово, Велико Търново, Шумен, Варна, Бургас и се прибрахме в София.

— Голяма разходка сте си направили. Браво! Ами ти, Анастасия, почина ли си добре?

— С мама и тати бяхме в Париж.

— Аууу — плесна с ръце госпожата, несполучливо имитирайки ентусиазма на платена публика в „Шоуто на Слави“. — И какво ти хареса най-много там?

— Всичко там е суперско, но най-жестоки са Лувърът и Айфеловата кула.

— Браво! Радвам се, че ти е харесало. Ами ти, Мария, какво ще ни разкажеш?

— Ние бяхме на море в Гърция. Вижте какъв тен имам — каза момичето и гордо разпери настрани голите си ръце, които палаво се подаваха под потничето ѝ.

— Браво, браво! И ти си прекарала хубава ваканция...

Един по един всички разказаха какво са правили през лятото. Всички, освен Александър. Госпожата реши, че е по-добре да му го спести, и без това на никого не му пукаше. А и да го бяха попитали, едва ли щеше да им се обяснява колко е скитал и как е рисувал. В дивите храсталаци около София. Там се чувстваше у дома си. Далече от всичко и всеки, далече от вкъщи, далече от миналото, далече от любовта... Или поне така си мислеше.

Най-после часът свърши. Всички се юрнаха навън, бутаха се и ръгаха с лакти да минат първи през вратата, все едно от това им зависеше животът. Алекс остана последен. И както бавно влачеше крака по коридора, някой извика след него:

— Хей!

Той се обърна и видя едно от момчетата.

— Забрави си това на чина — прошепна Иван и мушна нещо в ръката му.

— Ама аз не съм... — запротестира Александър, но онзи вече беше изчезнал.

„Това пък какво е сега?“, зачуди се Алекс и затича да го настигне. Надникна зад ъгъла, а до съученика му стоеше друго, по-голямо момче. Беше брат му — приличаха си. И тогава този, по-големият, вдигна главата и двамата срещнаха своите погледи. Само за няколко секунди. Такива едни дълги, в които Александър просто стоеше и гледаше. Братът на Иван имаше сини очи, възможно най-сините, като лятно небе. А Алекс обичаше лятното небе и може би затова никак не можеше да се откъсне току-така. Чак го хвана срам и насила се извърна настрани. Но не пропусна да забележи с крайчеца на околото как братята си тръгват. Тръгна и той. Прибра се вкъщи, влезе в хола и тържествено обяви:

— Ето ме и мен!

— Здравей, как мина първият ден в училище? — попита майка му.

— Нормално. Ще си взема нещо за ядене и после ще съм в стаята си.

— Да се нахраниш добре, че нещо ми се виждаш отслабнал — викна загрижено тя подире му. Ако зависеше от нея, щеше да е охранен и с червени бузки като шопарче...

Той отиде до шкафа, извади си чиния и изведнъж пред очите му блесна някакъв неясен образ. Само за секунда. Тръсна учуден глава. Какво беше това? Хапна нещо и се прибра в стаята. Метна чантата до стената, скочи върху леглото и затвори очи. И отново същият образ изпълни съзнанието му — този път по-ясен. Но сега се отпусна и остави това странно видение да превземе мечтите му. Скоро съвсем ясно успя да различи две сини очи. С див ужас осъзна, че това са очите на онова момче, бяха се запечатали в мислите му толкова добре, че ги виждаше и със затворени клепачи. Скочи като ужилен и усети сърцето си да бие силно, силно, толкова силно, та чак трябваше да се хване за стола, иначе щеше да падне. Отиде до банята и се наплиска с вода. Погледна в огледалото над мивката, но в него видя само своето собствено лице. Сините очи бяха изчезнали. Засега. Внезапно се сети за това, което Иван му беше дал на излизане от училище. Извади го и видя, че е прозрачен камък с морскосин цвят. Времето сред природата го беше научило на разни неща — знаеше доста за минералите, тяхното значение и приложение. Имаше си дори малка колекция. И така, камъкът, който държеше, беше авантюрин или още известен като един от камъните на приятелството. И това би трябвало да означава, че Иван го пита дали иска да бъдат приятели. Александър рядко допускаше хора до себе си, имаше причина за това. Но все пак си даде сметка, че без близки хора, нямаше да оцелее дълго и в това училище.

— Защо пък да не опитам? — запита се той.

Нямаше ни най-малка представа какво го очакваше.

2

Беше 6:30 сутринта. Будилникът иззвъня и Александър стана. Отиде в банята, изми се, нахлузи дрехите и влезе в кухнята да закусва. Докато усети, вече беше станало време за училище. По програма имаха математика, тъй че заизкачва третия етаж. Огледа се, първо наляво, после надясно. Видя два коридора — един малък и един голям. Избра малкия, който водеше надясно. Последната врата беше тази, която му трябваше. Нямаше как да я пропусне, защото до горния десен ъгъл гордо се мъдреше табела: „Математика, г-жа Анелия Соколова“. Отвори и всички погледи се стовариха върху него.

— Добро утро! — измърмори той — Извинете за закъснението!

— Добро утро! Име?

— Александър.

— А, Александър, вие трябва да сте новия ученик.

— Да.

— Ще ви помоля да не закъснявате повече. Можете да заемете мястото си.

Алекс не отвърна и просто се запъти към чина на Иван:

— Свободно ли е?

— Да, разбира се — отвърна момчето и се ухили широко.

Александър седна и извади тетрадка.

— Виждам, че си разбрал съобщението ми — каза тихо Иван като се обърна към него.

— А?

— Онова с камъка — обясни той.

— Ааа, да, благодаря, беше... хубав.

— Значи приемаш?

— Ами щом седнах до теб — отвърна Александър с леко отегчение.

— Странен си.

На това не беше нужно да се отговаря.

— Но в добрия смисъл — продължи новият му приятел и леко се засмя.

Александър отново нищо не каза и само изсумтя. Иван пък реши, че за момента стига толкова и замълча. Неусетно часът мина и щом удари звънецът, пак същото блъскане около вратата. Все едно гледаш стадо бизони в книгите за Токай Ихто... Алекс излезе последен и се мъкнеше по коридора към кабинета по география с наведена глава, когато чу гласа на Иван до ухото си:

— В неделя ще правя парти за началото на учебна година. Ще бъдем аз, Анастасия, Мария, брат ми и нашите. Искам и ти да дойдеш.

— Съжалявам, но в неделя не мога. Имам... друго за правене.

— О, добре.

Иван откъсна малко от последния лист на тетрадката, написа нещо и му го бутна в ръката.

— Това е телефонният ми номер. Ако размислиш за неделя — звънни ми. Ще се събираме към три.

Момчето не отвърна нищо и прибра хартийката в джоба си.

Минаха часове и накрая денят свърши. Цялото училище се разтrese от крещене и писъци. „Прилича на зоологическа градина“, унило си помисли Александър. Не обичаше много хора на едно място и затова побърза да излезе. Щом мина през вратата, видя отново Иван и брат му. Този път реши да си спести случайната среща на погледи и забърза към къщи.

А те останаха и гледаха как избелелият му черен суитчър се губи сред всичките други тийнове, които бързаха да се махнат от училището.

— Имал бил работа и няма да дойде — рече Иван на брат си.

— Ще дойде — отвърна Митко.

— Откъде си толкова сигурен?

— Някога лъгал ли съм те?

— Много пъти.

— Имам предвид днес...

Иван се замисли, преди да отговори.

— Май не.

— Тогава върви с мене и не се бой!

— Добре — въздъхна малкият.

Няколко улици по-нататък Алекс влезе в хола при майка си и по традиция обяви с обичайния си студен тон:

— Прибрах се!

— Здравей, миличък! Нещо интересно днес?

— Едно момче от класа ще прави купон у тях с него, две съученички и брат му. Покани ме да отида.

— Не се казва така — „у тях с него“, но иначе е чудесно! — отбеляза майка му. — Ще ходиш ли?

— Не. Отказах му. Имам си работа.

— Но, защо? — искрено се учуди тя. — Трябва да си намериш приятели.

— Защото е в неделя, затова.

— О...!

И не искаше да продължи, но все пак каза:

— Разбирам. Нека е, както прецениш за най-добре.

Той замълча и тръгна към кухнята, за да вземе нещо за вечеря. После се прибра в стаята си. Нямаше желание да рисува, а и беше изморен, затова си легна рано. Тази нощ за първи път сънува две сини очи.

* * *

Ето че неделата дойде. Александър се събуди към обяд, защото миналата вечер се беше увлякъл с някои негови си работи. Майка му седеше на дивана в хола и гледаше пламъка на свещта, закрепена на масата. Той се прислони тихо до нея. Чак тогава тя сякаш се пробуди от кроткия си унес, погали го и сложи ръка на рамото му. В очите ѝ се четеше тъга — баща му ѝ липсваше. На него също, но какво да се прави... Той беше военен и загина по време на мисия преди 6 години. Алекс много го обичаше, не просто като баща, а много повече... След погребението момчето се затвори в себе си. Сякаш част от него също умря. „Защо ме остави, татко“, помисли си Алекс и въздъхна. Отиде до прозореца и се загледа в планината. От апартамента им се разкриваше величествена панорама към скалистите върхове, които синееха отсреща.

— Когато е време да тръгваме, кажи — глухо и сърдито рече той.

А майка му нищо не отвърна и така минаха поне петнайсетина тягостни минути и чак след това тя тихо промълви:

— Готова съм.

— Добре. Хайде тогава, той ни чака.

Поръчаха такси. Беше мръсно и миризливо. Но ги откара. Слязоха и се запътиха към гроба. Стигнаха до него и спряха. Над кафявата земя гордо и скръбно се издигаше каменна плоча с надпис „Александър Александров Иванов“, а над името беше закрепен бяло-черен медальон с неговото младо и мъжествено лице. И на тази, както и на всички други снимки, баща му гледаше в обектива с едва различима лека и дяволита усмивка. Алекс я имаше същата, това беше неговото наследство. До плочата, от дясната страна, стоеше ваза, в която майка му сложи букет свежи цветя, а от лявата — фенер, като онези старите, дето са висели по улиците през миналия век. Александър погали кованото му желязо, запали свещ и хлопна бързо вратичката, да не угаси вятъра пламъчето. До гроба имаше пейка. Майка му седна и заплака. Не биваше да плаче там. Баща му беше весел човек и не би искал... Алекс сложи ръка на рамото ѝ и се загледа в свещта. Спомни си как на 4 годинки неговият татко го учеше да кара колело. Или пък после, когато за пръв път бяха на море. Играеха на плажа, боричкаха се във водата, а после се разхождаха по крайбрежната алея, нищо че беше мръсна и неугледна... Купиха и хвърчило, то летя цял следобед над бурните вълни... Да, така беше... Но има ли значение?... Спомени... Никому ненужни... Искаше да заплаче с майка си, ала сълзите му отдавна бяха пресъхнали. Преди 6 години, след погребението. Де да можеха сълзите да го върнат! Но няма. Затова — никога повече, никога, никога...

Останаха, докато свещта изгори и си тръгнаха. Когато стигнаха пред блока, майка му каза:

— Мисля, че въпреки всичко трябва да идеш на гости у... как му беше името?

— Иван и нямам желание да отида, не искам да виждам никого.

— Ами, искаш не искаш — ще отидеш — имам нужда да остана малко сама.

— Брей! Даже и да не искам?

— Даже и да не искаш! Няма да те пусна вкъщи! За твое добро е. Не казвам, че трябва да си скъсаш подметките от танци или нещо подобно, просто малко да се поразсееш.

Александър въздъхна.

— Добре, ще отида, но го правя заради теб.

Майка му се усмихна.

— До после! Ще те чакам — каза му тя и се изгуби из бетонните дебри на блока.

Той остана сам на стълбите. Бръкна в джоба и извади листчето с номера на Иван, както и телефона си. Погледна часа — беше почти три и половина. Чудеше се дали да звъни, но какво да прави, вкъщи нямаше как да се прибере. Въздъхна още веднъж и набра номера. След няколко секунди се чу момчешки глас от другата страна:

— Ало?

— Здравей, Иване, аз съм Александър.

— А, здрасти, Алекс. Как си, какво правиш?

— Нищо, добре съм... виж, исках да питам, понеже каза, че се събирате в три, но вече минава три и половина, та поканата още ли важи?

— Ха-ха — разсмя се пискливият пуберски глас от другата страна — разбира се, че важи. Колко време ще ти трябва да дойдеш?

— Ами аз съм готов да тръгна веднага, само кажи как да стигна до вас.

— Ааа, това е малко трудно, но Митко, брат ми де, може след двайсетина минути да те вземе от училището.

Алекс замълча.

— Тук ли си? — попита Иван разтревожено.

— Да, къде да съм... Ами добре, ще го чакам...

— Суууупер! — провикна се Иван в своята слушалка. — До скоро, брат!

— До скоро! — отвърна смутено Алекс, но френда оттатък вече беше затворил. Момчето поклати глава и напъха телефона в джоба си. Иван, кой знае защо, му напомняше на млад и енергичен голдън ретривър...

Бързо стигна до училището, облегна се на оградата и зачака. „В какво се забърках...“ помисли си, но вече беше късно, нямаше връщане. След 15-тина минути видя как едно черно Ауди се приближи до него и спря. Вратата се отвори и от нея излезе Димитър. Застана пред него и му подаде ръка.

— Здравей! Ти си Алекс, нали? — попита той и се усмихна.

* * *

Тази година есента настъпи по-рано от очакваното и дърветата около тях вече бяха обагрени в най-различни цветове — жълто, оранжево, червено, охра, кафяво, а тук-там някое още зеленееше. Имаше и купища шума, нападала по тротоара. В мига, в който се здрависаха, сякаш като по команда, внезапно духна топъл вятър. Той подхвана листата и ги завъртя. Беше приказно красиво. Вятърът лудуваше, разнасяше навред есенна красота, а ръката на Митко здраво държеше неговата и не я пускаше. И Алекс се остави в нежната му и крепка десница и се наведе напред да погледне отново очите му, които синееха дори още по-ясно от миналия път, само дето сега бяха много по-близо от преди. Не знаеше защо, но не можеше да им се насити. Прииска му се да потъне в тях, да се изгуби и да остане завинаги с тази Миткова синева... Сърцето му започна да бие учестено, също както онази вечер и му беше хубаво, хубаво... Постепенно вятърът утихна и те пуснаха ръцете си.

— Хайде, Иван и другите чакат! — рече някак тъжновато Димитър и се запъти към колата.

Алекс го последва, като заобиколи от другата страна. А щом хлопна вратата и се огледа, ахна. Седалките бяха покрити с черна, лъскава кожа, част от тапицерията около ръчната спирачка и волана изглеждаше така, все едно е от дърво, отгоре имаше прозорец, а останалата част от тавана между предното и задното стъкло беше облепена с нещо, което наподобяваше мъх.

— Харесва ли ти? — попита Митко.

— Да, много — отвърна Александър.

— Това е моето бебче! — рече Димитър и се усмихна. — А сега да тръгваме, че вече доста закъсняхме.

След двайсетина минути колата меко спря пред блока и двамата слязоха. Качиха се в асансьора и бързо се озоваха пред входната врата. Митко пхна ключа си в ключалката, завъртя го и тържествено обяви:

— Добре дошъл в нашия дом!

3

Това, което Алекс видя, надмина и най-смелите му очаквания. От вратата започваше голямо антре и дълъг коридор след него, който се разделяше на три в края си. Левият водеше до стаите на Иван и Димитър и баня по средата, десният — към стаята на родителите и кухнята, а напред бяха холът и трапезарията.

— Вижте кого ви вода, семейство! Нова жертва! — захили се Митко, когато влязоха в хола.

— Алеееекс! — извика Иван и стана да го потупа по рамото. — Браво, че дойде! Честно, като наближи три и не се обади, започнах да си мисля, че няма да звъннеш.

— А когато се обади, подскачаше от радост цели 10 минути — избоботи басов мъжки глас и собственикът му се приближи до момчетата. — Аз съм Християн. Ти трябва да си Александър. Иван говори за теб още от първия ден. Започнах да си мисля, че си Спайдърмен или поне джедай — и подаде ръка за поздрав.

— Ами, благодаря, не знаех, че така съм представен — усмихна се Алекс смутено.

До стопанина стоеше миловидна и младолика жена със сини очи. Ето от кого Той ги беше наследил...

— Аз съм Людмила, майката на тези двама палавници.

— Мамоооо!!! — ревнаха Иван и Димитър в един глас.

— Добре де, добре, шегувам се... добри деца са... само да не са ти вкъщи — засмя се тя.

Анастасия и Мария също го поздравиха.

— Мисля, че вече мина тръпката на първото запознанство и е време да сложим нашия гост на масата — каза Митко.

— А, само да попитам, къде е тоалетната.

— Като излезеш от хола вдясно, след това вратата направо, вляво е стаята на Митко, а вдясно е тази на Иван — упъти го Людмила.

— Благодаря! След малко се връщам.

Излезе накъдето му казаха и почти се загуби из апартамента, но накрая щастливо се озова в банята, която се оказа доста голяма. Имаше мивка, тоалетна, дори вана с някакви непознати и внушаващи респект хромирани ръчки и решетки. Плочките бяха много интересно разделени — от пода дотам, където започваше мивката беше море, а нагоре имаше делфини, игриво скачащи над водата. При ваната пък цял кит. На третата стена — рибки, както и закачалки, на които висяха 4 хавлии — синя, розова, червена и оранжева. Толкова се беше захласнал по всичко, та чак забрави за какво беше дошъл. Изведнъж осъзна, че го чакат и набързо застана до мивката, за да си измие ръцете — навик, който беше останал от баба му. А щом излезе, огледа се дебнешком първо наляво, после и надясно като крадец. „Или като приватизатор“, захили се само на себе си момчето. Четеше вестници и мразеше политиците.

Видя, че вратата на стаята на Митко беше откrehната леко. Доближи се до нея и понечи да я затвори, но малък проблясък отвътре събуди любопитството му. Не издържа на изкушението и се промъкна вътре. По средата беше постлан хубав персийски килим. Отдясно стоеше гардероб, а отляво — легло. На другата стена в левия ъгъл имаше друго легло, а пък в десния нещо като малка библиотека, която беше затрупана със снимки и трофеи. А проблясъкът, който привлече вниманието му, всъщност беше отражение в една от лъскавите купи. Един от многото блестящи предмети привлече вниманието му. Беше нещо като малък златен диск, закрепен на поставка, която да го държи изправен. Взе го и се загледа в красивите гравирани букви — „Най-добър плувец за 2012“. „Значи тренира плуване“ — помисли си Александър.

— Хубава е, нали? Тя ми е най-ценната — чу глас зад себе си, стресна се и изпусна диска върху килима.

— Аааа... аз... съжалявам, Митко — заекна Алекс и се наведе да вдигне наградата от пода. — Не исках да влизам и да ти бъркам по нещата, просто видях, че вратата не беше затворена и нещо светна отвътре, и не издържах...

— Няма проблем, не се притеснявай — дружелюбно отговори Митко, хлопна „виновната“ врата и се тръшна на едното легло, а пружините му жално изскърцаха...

Александър постави диска на мястото му и се обърна гузно към домакина.

— Не стой прав де, седни — покани го Димитър и момчето седна на другото легло срещу него.

Помълчаха. Скоро тишината започна да става тягостна и Алекс трябваше да каже нещо.

— Имате страшен апартамент.

— Благодаря! — отвърна Митко. — Защо ти отне толкова време да се обадиш, че ще дойдеш?

Пак същото неловко мълчание.

— Извинявай, не трябваше да питам — каза Димитър.

— Не, няма проблем — каза Александър. — Днес стават шест години, откакто почина баща ми.

— О, не знаех, извинявай. Жалко... — смути се по-големият, но след малко попита: — Какъв беше той?

— Ех, какъв... Беше ми баща... и приятел... такъв един весел и добър... винаги ще те разбере, ще те посъветва...

— Мдаааа... — проточи замислено Митко.

Побъбриха още няколко минути и по едно време се почука на вратата.

— Влез! — каза Димитър, вратата се отвори и от нея се показва рошавата глава на Иван.

— Ако скоро не се появите, няма да остане храна за вас! — официално ги предупреди той, все едно обявяваше война на съседна държава.

— Идваме след малко — отвърна Митко — и я да си махнеш тази идиотска усмивка от лицето, приличаш на клоун. Или на надрусан. Или на надрусан клоун.

Иван му се изплези и тресна вратата.

— Обичам го, но понякога е адски досаден! — оплака се Димитър, извъртя очи и попита — Ти имаш ли брат или сестра?

— Не — отговори Алекс.

— Късметлия.

— Въпрос на гледна точка.

— Може и така да е. Хайде да вървим в хола, че още малко и съвсем ще изтрещее — ухили се домакинят.

Явно отидоха навреме, защото никой още не беше изтрецял и в следващите няколко часа всички ядоха, пиха, играха разни игри и се веселиха заедно. По едно време Александър каза:

— Много ми е приятно, но трябва да тръгвам, че стана късно.

— Вече? — възкликна бащата. — Ами добре, май си прав, късно е. Димитър ще те откара. Не е безопасно напоследък в София...

— Благодаря, много мило от ваша страна, но няма да е нужно, наистина... — усмихна се Алекс.

— Стига си умувал и скачай в колата! — прекъсна го Митко.

И го откара чак до блока му.

— Радвам се, че дойде.

— И аз се радвам. Прекарах си повече от добре.

И така, записани в банални любезности, никой от двамата не усети как разстоянието между тях се стопи съвсем. Съвсем, съвсем...

— Казват, че очите са прозорец към душата на човек — прошепна тихичко Митко.

— А твоите, твоите... — тръгна да казва Алекс, но се сепна и не довърши. — Аз... съжалявам, но стана късно, трябва да се прибирам, майка ми сигурно вече се тревожи.

Зарязва по-голямото момче и затича към стъпалата на входа. Когато се качи на последното, обърна се назад и видя, че той още беше там и го гледаше.

— Съжалявам, Митко... — прошепна малкият и изчезна навътре.

Прибра се, седна на леглото и започна да хапе устните си.

„Какво се случи преди малко? Защо избягах? Беше толкова близо, а аз... Но така е по-добре. Това не бива да продължава.“ Мамка му, какво все го тегли към прозореца?!

Скочи съвсем пощурял и проточи врата си навън. Димитър все още беше там, облегнат на колата. Гледаше нагоре. И го видя. Ужас!!... Но какво пък — станалото — станало... Митко му помахаше с ръка, после влезе в колата и бързо и ловко я изкара от паркинга. Алекс го проследи с поглед, докато се изгуби зад ъгъла. Затвори прозореца и се тръшна върху матрака. Зави се презглава, но дълго не можа да заспи. Накрая, май, успя. След няколко часа трябваше да бъде в училището. И там сигурно ще види... някого... Ох!...

Мина повече от месец. А през това време всичко отиваше на добре — Алекс, Иван, Мария и Анастасия излизаха все по-често заедно, даже успехът им в училище се подобри, което беше много неочаквано, особено за Иван. И чудо — Алекс даже се усмихваше. Тези усмивки не останаха незабелязани за майка му. Тя се радваше с него и мъдро не го питаше каква е причината, беше й достатъчно онова, което виждаше. Понякога тайно влизаше в стаята му и разглеждаше новите картини, които той рисуваше, а сега те бяха изпълнени със слънца и небета. И още по-тайничко си поплакваше от щастие... Ех, сърце майчино...

От известно време Алекс забеляза, че никой не чака Иван след училище и той се прибираще с метрото. Един ден го попита защо е така.

— Митко има състезание скоро и остава допълнително след тренировките — отговори Иван. — Миналата година остана четвърти за съвсем малко.

— Дано тази година успее!

— Дано. Впрочем, нашите няма да са въщи за уикенда и можем да се съберем у нас на спокойствие. И без това времето ще се разваля.

— Супер!

— В неделя до четири да си готов. Ще дойда да те взема от двора на училището, че Митко пак ще е на тренировка, а знаеш, че трудно се стига до нас.

— Добре, ще съм там в три и половина.

— Да.

В неделя Алекс удържа на думата си и стигна навреме, където трябваше. Беше се издокарал с по-новия от двата си суитчъра, с джинси и сандали. И естествено не съобрази, че времето става все по-хладно, а по небето се събираха черни облаци. Момчето потръпна зиморничаво, нахлупи качулката и се облегна на ръждивата ограда. Няма и минута — от края на улицата забоботи мотор. Обърна се и

погледът му замръзна — беше черното Ауди на Димитър. Колата намали и спря точно пред него. Прозорецът се отвори и от него се показва престорено сериозното лице на шофьора, който все едно беше тръгнал да посреща кралицата, но Алекс не помръдна от мястото си. И щеше да стои така Бог знае колко време, но усети как нещо капна върху ръката му и като погледна нагоре, осъзна, че вали.

— Е, ще влизаш или ще стоиш отвън, докато се измокриш като мен, когато излизам от басейна? — дочу присмехулния глас на Митко.

Имаше ли шанс да направи нещо различно от това да мине от другата страна и да се качи в колата?... Дали можеше?... Дали искаше?... Вие кажете...

— Ти не си ли на тренировка? — попита Александър.

— Днес реших да се прибера по-рано. Тъкмо влизам и виждам Иван да се обува на вратата. Питам го: „Накъде?“ „За Алекс. Ще събирам дружината у нас.“, казва ми пикльото. „Връщай се, аз ще го докарам“, заповядах му аз, хвърлих сака и ето ме тук!

— Аха...

А после помълчаха, също както и предишния път. Това май беше любимият им начин на общуване. Димитър пръв наруши тишината:

— Виж, извинявай за тогава. Явно те стреснах. Не исках да става така.

Не последва отговор и през останалото време пак си мълчаха. Стигнаха до апартамента и се качиха горе. Иван едва не заподскача от кеф, толкова много му се радваше. Влязоха в стаята му, където на пода вече бяха настанени Мария и Анастасия.

— Здравейте, момичета!

— Здравей, Алекс!

— Анастасия е донесла карти таро и докато ви чакахме, ни гледаше. Много е добра — похвали я Иван. — Ако искаш, пробвай и ти.

— Става — съгласи се Александър.

— Може ли аз да съм преди него? — попита Димитър.

— Разбира се — отговори „врачката“. — Идвай тука!...

Тя разбърка тестето и сложи три карти отляво, три в средата и три отдясно.

— Левите три карти разкриват част от твоето минало, средните три — настоящето и близкото бъдеще, а последните — това, което ще

ти се случи.

Анастасия обърна три карти. На първата бяха изобразени мъж и жена, голи и обърнати на обратно — сцената наподобяваше Адам и Ева пред Дървото на знанието. На втората имаше слънце, а под него гол човек на кон. На третата пък — някакви хора с шест пентаграма над тях.

— Първата карта — това са любовниците, но тъй като е обърната, това означава раздяла. Втората е слънцето — то е символ на щастието. Третата са шест пентаграма — което означава подаръци.

След това започна да обръща втората тройка карти. На тях беше нарисуван човек в колесница, дърпана от два сфинкса — черен и бял, на следващата — подобен на него, но с наметало и държеше пръчка, а накрая — жена в бяло с превръзка на очите и въоръжена с два меча.

живот...

толкова далеч...

от устните ти...

Толкова

далеч от блясъка

ветлата сълзица,

лусияла като нежна птица

върху грациозната ресница на момче.

— Първата карта е колесницата — очаква те успех в някакво начинание. Втората е паж с жезъл, значи ще се влюбиш. Третата с двата меча — ще ти се наложи да се приспособиш към определена ситуация.

Най-после тя стигна до последните карти, които търпеливо чакаха своя ред. Оттам гледаше мъж, който стоеше на ръба на една скала с куче до себе си и заобиколен от вода. На втората карта имаше страховита тъмна фигура, а срещу нея облак със седем чаши, пълни с различни неща, а на третата — бог или може би елф със зелен венец и глави на различни животни в четирите ъгъла.

— Първата карта е глупакът, това предсказва пътуване. Втората са седемте чаши — знак, че в бъдещето ще изпиташ копнежи. Третата пък е светът — значи ще преоткриеш себе си в някакъв момент от бъдещето.

Сега тя се обърна към Алекс:

— Твой ред е. Ако искаш, разбира се.

Не беше съвсем сигурен дали иска, но устните му вече бяха произнесли „Добре.“ И така, тя размеси картите по пода с останалите от тестето и отново нареди тройки, както при Митко. Започна да обръща първите три. Там имаше някакъв цар на трон, старец, който носеше фенер и мъж с 5 чаши наоколо.

— Първата карта — това е императорът, символ на мъж, който в миналото е имал голямо влияние върху теб, вероятно баща ти. Втората е отшелникът. Той означава уединение, затваряне в себе си. И третата са петте чаши — една тъжна карта със значение на непрежалима загуба.

Алекс преглътна, но не каза нищо. Анастасия започна да открива средните карти — тези на настоящето и близкото бъдеще. Картата със слънцето, но този път на обратно; човек, който гледаше в далечината, а до него три пръчки и нещо като кула, върху която се стоварваха гръмотевици, а от нея летяха хора.

— Тук отново, както при Митко, имаме слънцето, но този път е на обратно, което е знак за несигурност. Втората е три жезъла. Очаквай да се разкриеш пред някого. И накрая кулата. Тя означава, че ще избягаш от нещо.

Последните три карти тя обръщаше и тълкуваше значението им една по една. Първата изобразяваше мъж, а пред него жена и дете и те, най-вероятно, на Алекс му беше трудно да различи, плуваха в лодка. Вниманието му обаче привлякоха мечовете.

И Анастасия каза:

— Това е картата на шестте меча. Предвещава пътуване.

Втората изобразяваше ръка, която излизаше от облак и държеше чаша, а от чашата бликаше вода, като от фонтан.

— Това е асо чаши. Ще откриеш любовта.

Време беше за последната карта. Жена с черни крила, която яздеше кон и държеше коса. Отзад се виждаше мъж в черни дрехи, който оставяше роза на някакъв гроб.

— Ах, това е смъртта. В твой случай... — тук тя замълча, след това, гледайки го право в очите, продължи — се приема буквално.

Изведнъж нещо в Александър се преобърна — сърцето му забърза пулса си, усети как започна да се поти. Както беше седнал, започна да отстъпва назад, докато не опря в леглото зад него. И като вече нямаше накъде повече назад, стана и изтича до външната врата, нахлузи сандалите и хукна надолу по стълбите.

— Алекс, спри! — чу зад себе си гласа на Димитър, който тичаше след него по стълбите, но това само го накара да забърза още повече — искаше колкото може по-бързо да се махне оттук.

Ето — най-после се измъкна от входа на светло и тъкмо тогава някой сграбчи врата му. Знаеше и не можеше да сбърка чия беше тази ръка, запомнил беше топлината и силата ѝ и никога нямаше да ги забрави.

— Пусни ме, Митко! — извика момчето.

— Слушай...

— Няма какво да те слушам! — тросна се Александър и повтори.
— Пусни ме, искам да се прибера вкъщи.

— Не можеш да избягаш от съдбата си.

— Аз мога! — инатливо отвърна малкият и с рязко дръпване изскубна ръката си от неговата.

Стигна до стълбите, навън валеше като из ведро, и се обърна към Димитър:

— Вече загубих един човек, който ми беше повече от всичко. Няма да го понеса втори път!

И като каза това — тръгна си, а качулката му се намокри до дъно, и протече толкова, че още преди да е направил и десет крачки, целият вече беше мокър, но не му пукаше и се отдалечи, навел глава и обърнал гръб. А Митко все гледаше след него, гледаше и гледаше, чак докато се стопи сред едрите като сърца дъждовни капки, които бурята носеше насам и натам, навсякъде.

— Какво стана? — попита го брат му, когато се прибра при другите.

— Нищо. Ще се оправи. И той като времето. Сега е сърдит, но ще се оправи.

— Стаси, трябваше ли да е точно смърт? — попита леко раздразнена Мария.

— Мила моя, знаеш много добре, че аз само тълкувам картите, не си измислям нищо. Малко в повече му дойде, но ще се оправи, както казва Митко.

— А къде отиде той? — тъжно попита Иван.

— Прибра се вкъщи, предполагам.

— Какво?! — скочи Мария и започна да се кара на шампиона плувец. — Ти знаеш ли навън какво е?

— Да, знам — отговори спокойно той.

— И го пусна да си върви ей така?

— А какво трябваше да направя?

— Ами например да го спреш, да го вържеш, ако трябва. Сега, стане ли му нещо, ти си виновен.

Митко замълча, обърна се. Но на вратата все пак застана и гърбом каза:

— Той е достатъчно голям да прави, каквото реши.

И като рече това, излезе от стаята и отиде в своята. А Иван, Мария и Анастасия останаха да си шушукат.

По едно време шумът утихна и при Димитър влезе Анастасия. Приседна тихо на леглото му. Той стоеше до прозореца и гледаше дъжда.

— Може би трябваше да го спра — продума той.

— Направи, каквото трябваше. Не бива да се обвиняваш или да съжالياваш. Той ще разбере. А и скоро пак ще се видите. Помниш ли картата паж с жезли? Когато преди време ти гадаех — казах, че някой ще има нужда от помощ. Е, Алекс има нужда от теб, колкото и да не го

разбира. Не си му безразличен, той също не ти е. Не ти остава много, Митко, използвай времето разумно.

— Знаеш ли, не е честно. Ама никак даже. Какво ще прави след това той?

— Животът не е честен.

— Кажи ми поне още колко?

— Не съм съвсем сигурна, може би до края на лятото. Толкова. Малко ли е, много ли е — толкова. Сега ще те оставям да помислиш. За тебе и за него. За двамата.

* * *

Още преди да се прибере, Алекс беше започнал да подсмърча. Същата вечер вдигна и висока температура. Няколко дни не успя да я свали. Майка му доста се разтревожи. Беше гадно, но след една седмица отново се поизправи на крака и тръгна на училище. Държеше се така, като че нищо не се е случило, а Иван не задаваше въпроси — брат му го предупреди, даже и го беше заплашил. И така измина още един месец — един месец по-близо до края...

Вече беше средата на ноември. Цял ден белият пухкав сняг отрупваше всичко навън. Часовете свършиха и Алекс излезе от училището. Както можеше да се очаква, улиците бяха тъмни, а тротоарите — непочистени. Момчето въздъхна и се запъти към техния блок. Нямаше хубави обувки и краката му скоро се намокриха. Но нищо друго не му оставаше, освен да крачи с мрачна решителност и да си мечтае за топлата печка вкъщи. Зави зад ъгъла и едва не се блъсна в някакъв човек. Стоеше на средата на тротоара и заради паркираните коли, всъщност нямаше как да се разминат.

— Виж ти, виж ти, каква среща — зарадва се онзи. — Не е ли малко късно за разходки?...

И се люлееше насам-натам като пиян или надрусан.

Алекс се загледа през мрака и снежинките, които хвърчаха насам-натам. Не беше мъж, а момче на неговите години, но здраво и силно. Якето му беше разкопчано, въпреки студа, а ризата — и тя разкопчана наполовина. Под нея се виждаха мускулестите му гърди.

— Не знаех, че са пуснали маймуните от зоологическата градина... — тихо рече Александър.

— Може да съм маймуна, ама ти си педераст бе, курво, кеф ли ти е да го лапаш? — захили се в тъмното другият и чак сега момчето го позна — това беше Камен от съседния клас. Имаха заедно физическо и се преобличаха в една съблекалня. А Камен изглеждаше доста добре по слипове... Явно се беше заглеждал прекалено много...

Алекс усети как го хваща срам, но и една непозната досега злоба заклокочи у него. Пристъпи напред и го блъсна по раменете:

— Ми ти тогава какво търсиш при педерастите бе, боклук?! Или ти се иска някой да ти го духа?...

А онзи се приближи и го хвана за яката. Беше тъмно, както обикновено е в София, но отнякъде проблесна самотна светлина и Алекс видя окото му, а то изглеждаше страховито — зеницата толкова

широка, че покриваше почти целия ирис и погледът на Камен беше черен като катран и като на зомби.

„Много се е надрусал“, мярна се бърза като светкавица мисъл, „Или е от анаболите. Не може да има такива мускули, ако не зоби.“

И после всичко се изтри от тийнейджърската му глава, защото Камен го блъсна и хвърли назад и момчето полетя и разби с гърба си оградата на някакъв строеж. Нищо не го заболя. Нищо не усети. Само отведнъж видя над себе си студеното изцъклено небе и звездите от пояса на Орион, които ярко блестяха. Блестяха толкова силно, че чак го заслепяваха. Не усещаше болка. Само злоба. Злоба. Злоба. Никога никой не го беше удрял, не беше посягал на достойнството му. Това беше гадно, гнусно. Почувства се омърсен, насилен. Скоси отведнъж и с някаква летва, попаднала в ръката му, халоса Камен около ухото. А той пое удара без никакъв проблем, приближи се и започна да блъска с юмруци Алекс в корема, точно като боксова круша. Веднъж, два, три пъти... И чудно — отначало пак нищо не усещаше. Виждаше всичко като на кино. Все едно че друг човек биеха. После адът се отвори за него. Не можеше да диша, от стомаха му се вдигна гадна слюз и той повърна върху себе си и Камен. Парещо страдание пламна по цялото му тяло. А Камен, като видя, че вече е победил, удари го още веднъж, този път по носа и плисна кръв. Алекс падна назад и се сви на кълбо, а пък онзи, съвсем обезумял, вдигна камък да го довърши...

Тогава по улицата остро изсвириха гуми на кола, черното ауди се качи на тротоара и блъсна бияча с бронята си. Той отлетя някъде настрани, а Митко рязко отвори вратата и сърдито викна на Александър:

— Качвай се веднага! Можеш ли?...

А момчето нищо не отговори, търкаляше се пречупено на улицата, омазано с кръв и какво ли още друго. Митко сви устни, излезе от колата и изрита Камен, който се опитваше да се изправи. Вдигна Алекс на ръце. Успя някак да отвори задната врата и го положи на седалката, без да се притеснява дали ще я изцапа. А малкият измяука тъничко като новородено коте:

— Ама ти го уби!...

— До сватбата ще му мине — мрачно отговори Димитър, изрита още веднъж Камен, качи се в колата и аудито плавно, леко се отлепи от тротоара и потегли към дома на момчето. Снегът продължаваше да

лети от продъненото небе и скоро покри и засипа тази алена кръв, която самотно остана да тъмнее под оскъдната светлина на луната. Млада кръв. Върху вехти плочи. На бетонен град. А отгоре — чист и бял сняг...

— Откъде се появи така изведнъж? — попита Алекс. — Като рицар...

— Брат ми се обади, че сте свършили късно... и че си с кецове, а вали. Бях наблизил и реших да те хвърля до вас, това е...

— Аха... — рече момчето и погледна виновно мръсните си и мокри крака. — Като рицар...

А после затвори очи и се отнесе. Заспа ли, загуби ли съзнание, кой може да каже...

* * *

Пробуда. Беше в леглото си, завит като пашкул. Лава лампата му светеше приглушено, а Митко седеше на един стол наблизил и го гледаше вторачено. Всичко болеше, разбира се, но изведнъж усети нещо по-страшно от болката и повдигна ужасен одеялото.

— Ама ти си ме съблякъл! — отчаяно запротестира момчето.

— Дам — кимна Митко. — Съблякох те, изчистих те и какво още ти правих, не ти трябва да знаеш... Доста си понатъртен, но май нямаш нищо счупено... Само дето пишката ти е откъсната...

Алекс му се върза и бързо погледна надолу.

— Ей!

— Ми какво, никаква не се вижда!...

— Стига де!...

— Ти да се благодариш, че я няма майка ти. Като се прибере, не знам какво ще те прави.

— Няма да се прибере... — прошепна Алекс. — На гости при баба на село е...

— Ахам... — измърмори Митко и кой знае защо, доста се смути... — Ако няма да стои там повече от месец, мисли какво ще й обясняваш, защото утре ще си целия син като смърф.

Момчето не реагира нито на заплахата, нито на шегата. Спеше му се, топлото го унасяше, искаше да затвори очи и да не усеща

нищо... е, не съвсем нищо, искаше да има някого до себе си... Някой свой...

— Благодаря ти, че ме спаси...

— Стига си ми говорил глупости... да не сме в някаква чалга песен...

— Като рицар... — прошепна Алекс с блеснали очи, макар и да бяха те окървавени и отекли целите.

И го каза така, че нещо отвътре жегна Митко и не го остави на стола. Той стана и започна да крачи из полутъмната стая. Картон с различни рисунки, подпрян на стената привлече вниманието му. Бяха подредени прилежно, но една от тях се показваше леко. Отиде до нея и я издърпа внимателно. Загледа се в листа — лице, което му се стори някак познато. Изведнъж осъзна, че то беше неговото и неговите собствени очи, така добре нарисувани, че все едно гледаше себе си в огледало.

Въздъхна и се обърна към момчето, свило се върху леглото, потрупано с безброй завивки.

— Хей, как си?

— Всичко ме боли...

— Даже и пишката?...

— Стига си се шегувал... наистина ме боли...

— Доста те отупаха днес.

— Слушай... Би ли дошъл при мен и да ме гушнеш? Не ми се спи сам...

Митко го изглежда със сините си очи, сякаш се колебаеше дали да го направи.

— Моля те.

Ех, не можеше да се противи повече. Стана, загаси лампата и легна до него. Алекс сложи глава на гърдите му и скоро заспа. Димитър обви ръце около него, притисна го нежно към себе си и го целуна по челото. Прокара ръка през косата му и се замисли. Къде щеше да го отведе това? Беше ли готов за него? Какво ще да стане с Алекс след лятото?... Да става каквото ще. И точно тук, докато прегръщаше пребитото момче, Митко реши да спре да лъже сам себе си. Реша да се изплезе на съдбата. Да счупи законите. Да спре да се подчинява. И тогава, като на кино екран, видя собственото си голо тяло, което плуваше срещу течението на могъща река, а мътните ѝ

води го заливаха и все по-рядко успяваше да си поеме дъх. Заливаха го, заливаха... Не е лесно да се плува срещу течението. И не трае дълго. Но щеше да използва времето си докрай и нямаше да губи нито минута повече. Нито дори една. Анастасия, Анастасия, вещица такава... благодаря ти... Затвори очи, отпусна се до красивата главица на Александър и много скоро се унесе в сън.

6

През следващата седмица Александър си остана вкъщи и се лекуваше. Димитър беше при него след всяка тренировка. Оставаше за час-два и после се прибираще. Един ден му каза:

— В неделя е състезанието.

— Къде ще бъде?

— В залата, която построиха миналия месец.

— По кое време?

— От три следобед.

— Искам да дойда да те гледам.

— Не! Докато не оздравееш, никакво мърдане от къщи.

— Ама аз...

— Няма, ама, ще лежиш и ще се лекуваш! — нареди му Митко със строг глас.

— Е, хубаво де, така да бъде — примири се Алекс.

— Добро дете.

Александър го изгледа злобно.

— Нали осъзнаваш, че искам да те удуша?

Митко се ухили:

— Ама защо с лошо? Аз съм такова сладко агънце... — и добави.

— Сега обаче трябва да тръгвам. Утре по същото време пак ще съм тук.

— Добре. Ще те чакам.

Той стигна до вратата и се обърна назад. Искаше да каже нещо, но реши да замълчи. Излезе и затвори тихо вратата след себе си.

* * *

Ето че неделята най-после дойде. Целия ден Алекс се чудеше как да постъпи. Накрая реши — стана, облече се, взе пари от касичката и излезе. Хвана едно такси, каза на шофьора адреса и скоро колата спря пред сградата. Влезе вътре, миризмата на хлор го блъсна в лицето. Не

му бяха нужни табели, за да разбере накъде да отиде — шумът беше достатъчен. Застана на вратата и огледа залата. Погледът му се спря върху групата момчета, които разгряхаха. Изведнъж се чу свирка, всички застанаха на стартовите блокчета и се приготвиха да скочат във водата. Залата утихна, на таблото светнаха имената на състезателите. Алекс погледна натам, но не видя Митковото. Съдията вдигна сигналния пистолет и стреля, при което цялата група скочи във водата и заплува. Направиха по една дължина и се върнаха. След това излязоха от водата и отстъпиха място на следващите. Постепенно чакащите реда си намаляваха, но Димитър все още не беше минал. Започна да се притеснява дали въобще е на състезанието. Излязоха последните осем плувци. Алекс погледна таблото с надежда да зърне така чаканото име и най-после го видя — беше в седми коридор. Всички затаиха дъх в очакване. Пистолетът гръмна за последен път и осемте момчета скочиха. Александър си беше хванал двете ръце и си мислеше „Давай, с теб съм!“ В последните няколко метра Димитър успя да изпревари всичките си съперници и финишира първи. Алекс примря от радост и леко извика, но изведнъж млъкна — стресна се, че някой можеше да го чуе, но в залата беше толкова шумно, че нямаше от какво да се притеснява. Почти веднага след това се проведе финалът, което му се стори нечестно, защото другите момчета бяха почивали повече, а Митко, още мокър, трябваше да плува пак. Дали по тази причина, или защото просто имаше и по-добри от него, този път двама го изпревариха. Започна награждаването и неговият плувец се качи на третото стъпало. Поднесоха му букет и го наградиха с бронзов медал. Последваха малко снимки и суета, и малко по малко всички започнаха да се разотиват. Реши да го посрещне на изхода. Слезе по стълбите и зачака.

Минаха петнадесет минути, но Димитър не слизаше. Започна да се безпокои какво се случва, затова се върна обратно към залата, но преди да стигне до нея, шум от вода привлече вниманието му. Отиде до вратата, от която се чуваше шума и я отвори. Оказа се мъжката съблекалня. Единият от душовете работеше и Алекс се запъти крадешком нататък. Банята беше разделена на кабинки с непрозрачни пластмасови прегради от двете страни. Той надникна иззад тази, която беше най-близо до вратата и в дъното видя Митко. Сърцето му затуптя и той се дръпна назад. Любопитството му обаче надделя и погледна

отново. Плувецът не го виждаше. По цялата дължина на гърба му имаше татуировка на дракон. По краката и ръцете играеха мускулите, развити от тренировките. Капки вода се стичаха по бедрата му и Александър намираше това за доста привлекателно. Внезапно му се прииска да отиде и да докосне това тяло, за което всички момчета завиждаха и по което момичетата полудяваха, но се овладя. Димитър се завъртя и май го видя, но малкият се надяваше, че е успял да се скрие в последния момент. Сгуши се в една от кабинките. Водата спря и Митко се появи, загърнат в кърпа. Е, донякъде загърнат, защото почти всичко му се виждаше...

— Защо си тук?

Александър усещаше как очите на по-голямото момче го изпиваха, а могъщите гърди развълнувано се повдигаха и отпускаха. Беше съвсем близо и ако той, Алекс, посмееше да направи мъничка крачка напред, щеше да се озове само на един дъх разстояние от него. И тогава лесно би загубил контрол, а той не биваше да го допусне. Разтърси глава, за да изгони мислите от главата си, и отговори:

— Искях да те гледам.

— Трябваше да се сетя, че ще направиш нещо такова. Добре, но защо не си тръгна с всички останали?

— Искях да те поздравя за успеха, но ти не слезе и дойдох да видя какво става.

— Аха... А защо, като видя, че съм под душа, продължи да гледаш?

Алекс прехапа устни. Самият той не разбираше какво се случи преди малко, защо не можеше да откъсне поглед от голото тяло на Димитър. С ужас осъзна, че ръката му бавно и незабелязано се приближаваше към плочките на корема на Митко. Отдръпна я в последния момент и избяга към вратата.

— Виж, исках да те поздравя за успеха и затова се върнах. А сега, такова, си тръгвам.

— Изчакай ме, ще те закарам.

— Не е нужно.

— Стой там ти казах!...

Алекс послушно приседна на пейката пред съблекалнята и се намръщи. Ребрата още го боляха. След малко Димитър се появи с медала и букета си.

— Хайде!

Качиха се в колата и през целия път мълчаха. Стигнаха блока и тъкмо като слизаше, Митко спусна стъклото и каза:

— Покрай всичко забравих да ти кажа най-важното. Нашите ме помолиха да ти предам, че ви каним най-учтиво да прекарате Нова Година с нас.

Алекс помълча малко и отговори:

— Добре, ще говоря с мама.

— Супер, като се разберете, кажи на Иван. Хайде, лека нощ!

— Лека!

Докато се качваше с асансьора се чудеше как може собственото му тяло да работи против него самия. Всеки път, когато искаше да каже „не“ на Митко, всъщност казваше „да“. Сякаш той притежаваше някаква сила, на която беше невъзможно да устоиш и да му откажеш.

Майка му тъкмо се беше прибрала от село и разопаковаше багажа. Носеше разни низи пипер, чесън и други подобни неща. Миришеше на билки и на дом.

— Как си, наред ли е всичко, липсваше ми! — усмихна се тя.

— Ами, бях на състезание по плуване, Митко участваше, помниш ли, разказвах ти за него?...

— И как мина?

— Трето място.

— Браво, не е зле.

— Да. Семейството му ни кани да празнуваме заедно Новата година.

Не й трябваше много време да реши.

— Добре, кажи им, че ще отидем.

— Хубаво — рече той и стана да си ходи в стаята.

— Видях картината, дето си нарисувал първия ден, когато се прибра от училище — каза тихо майка му.

Алекс спря. Просто стоеше срещу вратата и я слушаше.

— Не можеш да избягаш от това, което си. Няма да си щастлив така. Бори се за щастието си, а не бягай от него. И да, майките разбират всичко, даже и без да им е казано.

Момчето нищо не отговори. Беше твърде изморен, за да мисли за каквото и да било. Легна си и много скоро заспа.

Беше 31 декември. Предишните две седмици минаха доста бързо и изцяло в духа на Коледа. Почти навсякъде по прозорците имаше коледни лампички, улиците бяха препълнени с хора, които бързаха да закупят подаръци, дори бездомните кучета махаха весело с опашки. Всички бяха радостни. Всички, освен едно момче, което седеше на прозореца и гледаше снега навън. Седеше и си мислеше за всичко, което се беше случило от началото на учебната година досега. Доста се беше променил оттогава. Чудеше се дали наистина искаше да отиде тази вечер на гости у семейството на Иван — все пак там щеше да бъде и Димитър, а когато той беше наоколо, се случваха странни неща. Но няма връщане назад — беше казал, че ще отидат. И щяха...

Гласът на майка му счупи тишината:

— Алекс, какво правиш? Защо още не си готов? Митко ще дойде след 15 минути, не искам да го карам да ни чака. Хайде, по-бързо.

Той се смъкна от перваза и отиде до картоната с картините си. Понеже искаше да подари нещо, с което да го запомнят, но не му се хабяха пари, затова реши да е нещо направено от него. Избра една, на която разнебитен от бурята кораб плаваше на сред разгневеното море. Приличаше донякъде на „Деветия вал“ от Айвазовски, само дето не се виждаха хора. Алекс не можеше и не искаше да рисува хора, които щяха да умират. Напомняха на баща му.

Сви картината на руло и я завърза с лилава панделка. Излезе в коридора, където майка му се донатъкмяваше пред огледалото. Изведнъж гръмна и забълбука мелодията на домофона — Алекс така и не разбра защо някога техните бяха избрали звънец, който звучеше като сигнал за кавалерийска атака, но с времето свикна с него и така си остана. Все едно, Димитър вече беше пред блока. Майка му затвори червилото, взе букета с безбожно скъпи орхидеи и двамата припряно излязоха. Той чакаше, облегнат на колата. Видя ги и се усмихна. Алекс го представи на майка си, те се ръкуваха и галантният шофьор отвори

предната врата на дамата. Тя се настани, а Алекс и Митко останаха отвън.

— Хей, какво става? — попита Димитър.

— Нищо — отвърна сухо Александър.

— По-бодро де, какво си се вкиснал, нищо няма да ти режем тази вечер — ухили се баткото и ловко се мушна в колата.

Малкият му се изплези. Но двигателят заръмжа и той побърза да скочи в купето, току-виж онзи гад го оставил самичък на улицата...

През целия път зяпаше през прозореца и си играеше с панделката. Димитър го погледна няколко пъти в огледалото за обратно виждане, но не каза нищо. Стигнаха до блока и се качиха. Горе на вратата ги чакаха домакините. Размениха си подаръци и всички се запътиха към хола. Масата беше отрупана с всевъзможни ястия — от салати през цяло пиле, та чак до тортата. Алекс и майка му бяха от едната страна на масата, Иван и Димитър от другата, а от двата края седяха родителите им. Вечерта премина доста приятно — всички се веселиха чудесно, но по едно време Михаела каза с усмивка:

— Благодарим ви много за гостоприемството, ала стана късно и е време да си тръгваме.

— Но до Новата година има само още час! — запротестира Людмила. — Останете! Надявахме се да пренощувате тук.

— Не искаме да ви безпокоим и да се чудите къде да ни настаните.

Християн се намеси:

— Имаме стая за гости. А и ще ни бъде приятно да останете.

— Алекс може да спи при Митко, там има легло, което никой не ползва.

— Амиии... — поколеба се тя и погледна към Алекс — зависи от теб. Оставаме или се прибираме?

Той се замисли за миг. Искаше да погледне Димитър, но не посмя. После се обърна към майка си:

— Ти реши.

— Е, добре, щом е така... не виждам причина да не останем.

Всички от семейството много се зарадваха. Върнаха се обратно на масата и празнуваха до полунощ. Удари дванайсетият час, излязоха на терасата, смяха се, пиха шампанско и гледаха как нощното небе лумна в различни цветове от безбройните фойерверки. Когато цялата

шумотевица поутихна, а то беше вече към два-три часа, честитиха си още веднъж Новата година и дойде време да спят. Алекс и Димитър влязоха в неговата стая. Баткото загаси лампата и се пхна под завивките колкото можеше по-бързо. Може би алкохолът му беше дошъл в повече. Александър направи същото.

— Лека нощ!

— Лека нощ! — отговори момчето.

Заспаха.

И сънуваха.

Странни сънища.

Или си мислеха, че спят.

Защото не знаеха, че във вълшебните нощи сънищата и истините са едно и също...

* * *

Димитър се събуди по някое време през нощта. Не беше обичайно за него, обикновено спеше спокойно и дълбоко. Погледна към другото легло и видя Александър седнал и буден. Прегръщаше възглавницата.

— Хей, какво има, защо не спиш?

— Нищо няма. Просто понякога наистина ми е трудно.

— Случило ли се е нещо?

— Не, като цяло говоря.

Митко стана и се приближи до госта си. Подаде му ръката си и Александър усети, че тя е топла, някак си приветстваща и същевременно доста лека, въпреки мускулите. Той доверчиво се притисна до тялото на по-голямото момче и продължи да говори:

— Денят, в който ни съобщиха, че баща ми е починал, беше най-гадният в живота ми. Цяла седмица не излизах от стаята си. Все едно част от мен също беше умряла. Мина доста време, но и до днес я имам тази празнина. Липсва ми! Ужасно много! Понякога викам насън: „Татко.“, а после отварям очи в тъмното и като нищо не чувам и е тихо, чак тогава осъзнавам, че вече няма кой да ми отговори. На погребението плаках за последен път — от тогава не съм. Никога, за нищо, даже и да съм искал. Като че ли сълзите ми изсъхнаха. Няма ги, не щат да капят. Затворих се в себе си, минах през безброй училища. А

когато се преместих в сегашното, още в първия ден срещнах теб. Погледна ме. И нещо в мен се промени. Не знам какво стана, наистина. Само знам, че от този момент нищо вече не беше същото.

Тук малкият замълча, а заговори Димитър:

— Може да не са ти казвали, но Иван, Мария и Анастасия са заедно още от 8-ми клас. В началото беше трудно, докато се опознаят, но се сприятелиха и си станаха групичка. Започнаха да излизат заедно, а когато беше лошо времето, се събираха у нас. Това лято Анастасия донесе картите таро и ни гадаеше на всички. Тогава тя видя и каза, че ще дойдеш ти. Пак тя каза на Иван да ти даде камъка. И че ще разбереш посланието, както и стана.

А после, погледнах те и разбрах, че не си като другите. Много беше тъжен, ужасно тъжен! Криеше го, но аз виждах. Мислех за теб денонощно, даже няколко пъти те сънувах. Искаше ми се да ти помогна някак, но... беше ме страх, че ако опитам да направя даже и малка крачка към теб, ще избягаш и няма да се върнеш повече. И ти бягаше. Два пъти — веднъж пред блока и след това в съблекалнята. Но когато останах при теб през онази нощ след боя, щом ме гушна с нежните си ръце, вече знаех, че си всичко, което съм искал и чакал досега. И ще направя и невъзможното да съм винаги до теб.

— Митко... през цялото време мисля за очите ти... Имаш някаква сила, подчинил си ме, не мога да ти казвам „не“. До тебе ли съм, тялото ми не ме слуша. Не искам повече да се боря с това, по-силно е от мен. Дано не се сърдиш, но ще го призная... обичам те.

„Обичам те, обичам те!...“ — и двамата го казаха в един глас. Алекс вдигна очи към Димитър. Уличната лампа огряваше лицата им и той отново видя сините му очи. Но все едно за първи път. Тези очи, в които се влюби, очи като океан, като бездна, в която пропадаш цял живот, вечно... Повече нямаше да бяга от силата им. Чак се уплаши от самия себе си и от това колко е непохватно решението му. Сведе глава. А Митко докосна пламналото момчешко лице и го обърна отново към своето:

— Алекс, виж, знам, че си имал тежко минало. Но ти обещавам, че никога няма да допусна да страдаш. Позволи ми да съм това, от което имаш нужда. Позволи ми да те обичам. Моля те...

И като каза това, наведе се и плахо го целуна. А целувката накара сърчицето му да затупка. Митковите устни, по-сладки и от мед! Бяха

като създадена от богове блажена отрова, разливаща се по тялото му и избухнала във всяка негова клетка. Напълно изгуби контрол над себе си. Страстта го изгаряше, изпиваше, унищожаваше... Останал без сили, Александър се предаде напълно и докрай. Богът му го занесе на ръце до леглото си, съблече го бавно, като не спираше нито за миг да целува настръхналата му разголена кожа. Щом го освободи от и без това оскъдните дрехи, махна своите и легна при него. Обходи с устни всяка част от тялото му и при всеки допир то потръпваше от... всички вие, които сте обичали, знаете от какво...

Това беше... велико. Има неща, които не могат да се опишат с думи. А само да се почувстват. Дано и на вас да ви се е случило. Поне веднъж в живота. Ах, колко ли е черно, страшно и самотно, ако никога не сте били в прегръдките на човек, който гори за вашия дъх!... Дано да ви се е случило!

Като на тези две момчета...

* * *

— Хей, искаш ли да се изкъпем, така или иначе всички спят? — внезапно попита Митко.

— Добре — отговори Алекс, без да се замисля.

Прекараха около час във ваната. След това се върнаха и си легнаха. Чувстваха се изморени като изгубени в морето корабокрушеници. И щастливи, защото в тяхното корабокрушение си бяха заедно, на една лодка.

— Каквото и да стане, аз ще съм до теб. Няма да те оставя. Обичам те!

Алекс не отвърна нищо, само го целуна за последно тази нощ и се притисна до тялото му. След минути заспа. Митко прокара ръка през меката и рошава коса, погали го по челото, оправя възглавницата. Неговото момче се усмихваше насън...

Ето че последният учебен ден дойде. Всички ученици и учители трябваше да се съберат за тържество, с което се закриваше годината. Всъщност, повечето ги нямаше, защото това беше една тъжна, досадна и прашна традиция, която никого не радваше, а пък на тези, които я организираха, ни най-малко не им пукаше, че е така, ама... надницата нали върви... Както и да е, след като всичко свърши, Алекс, Анастасия, Мария и Иван се събраха, за да се видят за последно преди лятото и да си поговорят кой какво мисли да прави през ваканцията.

— Ние — започна Иван — сигурно пак ще обикаляме България.

— Мама и тате ще ме водят някъде на море — каза Мария.

— Ха, море!... — обади се небрежно Анастасия — Аз дочух една вечер как нашите си говориха, че ще ходим в Щатите.

— Уау, това е страхотно! — възкликнаха другите. — Брей, каква си тежкарка!... Като се върнеш искаме снимки.

— Добре, добре, ще има снимки. Нека първо отидем и се върнем.

— Ами ти, Алекс, какво ще правиш това лято? — попита Иван.

— Предполагам, ще си стоя вкъщи, както всяко друго лято.

— Ама няма ли да ходиш никъде? — учуди се Мария.

— Не — отвърна той с леко раздразнение. — А сега, ако ме извините, смятам да се прибирам.

Тримата се спогледаха и Анастасия каза:

— Ще отида да поговоря с него — и изтича да го настигне. — Алекс, чакай!

Той спря и без да се обръща попита:

— Какво искаш?

— Виж, знам, че още мислиш за онова, което ти казах, но...

Александър я прекъсна:

— Не искам да чувам нито дума повече. Беше достатъчно.

— Алекс, не може да избягаш от съдбата си — проговори сериозно тя.

— Това е моят живот и мога да правя каквото си искам.

— Не, не можеш.

— Само гледай!

Следващите два месеца Алекс прекара кажи-речи вкъщи самичък. Е, не и в неделя. Тогава се виждаха с Митко и прекарваха нощта заедно. И затова неделята беше чудесен ден, а другите — скучни и гадни... Едва-едва минаваха... Понякога излизаше да се разходи из близката горичка и на неговото си място, за което само той знаеше. Беше малък шубрак, скрит с храсти от останалата част на гората. Ходеше там, когато имаше нужда да избяга от всичко и да остане насаме със себе си. Точно както и днес. Залезът отново руменееше толкова умопомрачително, та чак да се уплаши човек от такава красота... Красота! Но накрая слънцето се скри. И притъмня. Стана студено.

Александър се прибра и кротко полегна, замислен за всичко, което му се беше случило от миналата година — намери си приятели, свой човек, намери обич, (Боже!) как звучеше, чак сам не можеше да повярва, дори отношенията с майка му се подобриха. Доста се беше променил, но тази промяна му харесваше. Изведнъж се сети, че Димитър още не беше звънял. Поиска да му се обади, за да провери дали всичко е наред, но реши, че вече е късно, отпусна се на възглавницата и заспа.

Изведнъж чу музика. Отначало реши, че сънува. Някакви странни джуджета се бяха заврели в главата му и пееха хобитски песни от Средната земя. Постепенно звукът се усили и момчето осъзна, че идва от телефона му. Натисна нужното копче, като едва се съдържаше да не изхвърли тъпата машинка през прозореца и сърдито избоботи:

— Ало! Кой е?

От другата страна се чу познат глас:

— Ами да видим, имаш само един опит.

— Митко? Здравей!

— Ха-ха! — разсмя се Димитър. — Май и сънен ме разпознаваш.

— Много смешно — отвърна Алекс. — Колко е часът?

— Полунощ.

— Защо не спиш по това време?

— Да спя ли? Че аз съм пред входната врата. Искях да те видя, но ако кажеш, че е късно, тръгвам си...

— Да бе, само да посмееш... Ей сега идвам.

Изприпка навън и го посрещна, като в движение оправяше косата си. Надяваше се да не прилича много на джуджетата от съня му. Веднага щом приятелят му влезе в стаята, Алекс хлопна вратата, облегна се на нея, хвана го за ръката и го придърпа към себе си.

— Много ли ти липсвах? — попита закачливо Димитър.

— Млъквай! — отвърна му Александър и ухапа долната му устна.

— Внимавай! — предупреди го Митко — Играеш си не с когото трябва.

— И какво ще направиш? — попита той като бавно движеше устните си към ухото му.

— Това няма да ти се размине.

— Напротив, ще, както всеки път — и вкара ръката си под тениската и прокара нокти по гърба му.

— Изпроси си го.

Хвана двете му ръце в китките, вдигна ги и заби устни в неговите. Езиците им бясно се търсеха. За момент Димитър отпусна хватката си, а малкият само това и чакаше. Обгърна го и притисна силно към себе си. Усещаше, че се задушава, но не спря. Възбуждаше го да усеща тялото на Митко — караше го да иска още и още... Ако зависеше от него, щяха да останат вечно така. Внезапно Димитър се отдръпна. Усмихна му се, прегърна го и каза тихо:

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваш — отвърна тъжно Алекс. — Всяка вечер си мисля за твоите очи и протягам ръце в тъмното да те прегърна, но теб те няма...

— Сега съм тук. Можеш да ме гушкаш колкото искаш.

Останаха няколко минути така, без да кажат нищо. Александър пръв наруши тишината:

— Така и не ми каза защо си тук по това време? Защо не дойде по-рано?

— За да те изненадам.

— Да ме изненадаш?

— Да. Исках да се реванширам за това, че през последните два месеца се виждахме рядко и затова те каня да отидем на море, само аз и ти. Какво ще кажеш?

— Аз... аз... ами не знам... Трябваше да кажеш малко по-рано.

— Да, трябваше, извинявай, че ти го сервирам така, просто ми хрумна днес. Разбирам, че ти идва изневиделица, но ми се искаше, защото... ами след една седмица почваш училище, а аз тренировки и ще можем да се виждаме още по-рядко.

Александър се постара да не му проличи колко се радва и каза с уж нормалния си глас:

— Добре, ще дойда.

Събра набързо малко дрехи, остави на майка си бележка и тръгнаха.

— Аз мисля да се наспя в колата — тържествено съобщи Алекс.
— Пък ти си гледай пътя, шофьорче.

— Пикльо!... Добре, като стигнем, ще те събудя.

Момчето се намести удобно на седалката и скоро люшкането на колата го приспа.

Когато отвори очите си на сутринта, първото нещо, което видя, беше главата на Димитър, прислонила се върху коленете му. Погали меката, светла коса, но лекичко, внимателно, за да не го събуди. Проточи шия през прозореца на колата — бяха спрели точно до плажа, а оттатък се плискаше и вълнуваше морето. Изведнъж Митко се размърда, а по-сините му от небето и океана очи се отвориха и усмигнаха. Не е честно. Прекалено красив е... Как може обикновен човек да е толкова красив?! Или не е човек, а гръцки бог? Ненадейно Алекс си спомни една древна статуя, лицето на която беше съвършено и перфектно, точно като Митковото...

— Прекрасно... — тихичко прошепна момчето.

— Прекрасно е, нали? — още по-широко се усмихна Димитър.
— Да сме само аз и ти на това място...

— За мене няма значение къде, стига да съм в ръцете ти! — наведе се и поривисто го целуна.

След няколко минути баткото каза:

— Хайде, обувай джапанките и вълн от колата. Искам да ти покажа нещо.

Излязоха. Митко хвана ръката му и го поведе по плажа. По-надолу от мястото, където беше спряла колата, имаше нещо като хълм, малка дюна, на върха на която спокойно можеха да се настанят двама души. Откриваше се страхотна гледка към морето. Седнаха един зад друг като Алекс беше отпред, а Митко го прегръщаше.

— Как разбра за това място?

— Като малък, всяка година летувахме наблизно. Тогава го открих. Често идвах тук. Сам. Вечер седях на това хълмче, гледах залеза и си мечтаех да го споделя с някого, но така и не намерих с кого. Докато не те срещнах.

Александър замълча, само се притисна още повече в него. Но, понеже все пак си беше глезеничък, не пропусна да се оплаче:

— Гладен съм. Какво има за закуска?

— Аз какви неща му показвам и споделям, а той — гладен съм, та гладен... Ужасен си!

— Стига де!...

— И аз съм гладен, ама за закуска няма нищо. Ще трябва да се разходя до града.

— Добре, аз ще те чакам тук.

Митко стана, запали колата и скоро се върна с храна. Като закусиха, решиха да използват хубавото време и да се позабавляват. Първо направиха пясъчен замък, после се къпаха в морето и Алекс, естествено, замалко не се удави. Събираха миди и се катериха по скалите. Малкият тъпчеше в джобовите си черупки, раковини и камъчета като обезумял, докато накрая дрехите му се издуха и заприлича на шишко. Митко му го каза, а пък той му се изплези. Но ето че слънцето започваше да се скрива — беше време за вечеря. И Алекс не пропусне да изтъкне този факт, което пък позволи на Митко да се изхили отново и да направи някои забележки за вредата от лакомията и за Гаргантюа, който и да беше той... Но за щастие успя да купи няколко риби от едни истински морски вълци с бради, лули и космарлаци, които преливат от моряшките им фланелки. Запали огън и се подготви да ги пече, не че беше съвсем сигурен какво точно прави... Потърси с очи малкия... Някак му беше неспокойно, когато не е наблизно. Видя, че е седнал на възвишението и наблюдаваше залеза. Качи се при него и попита:

— Хей, какво има?

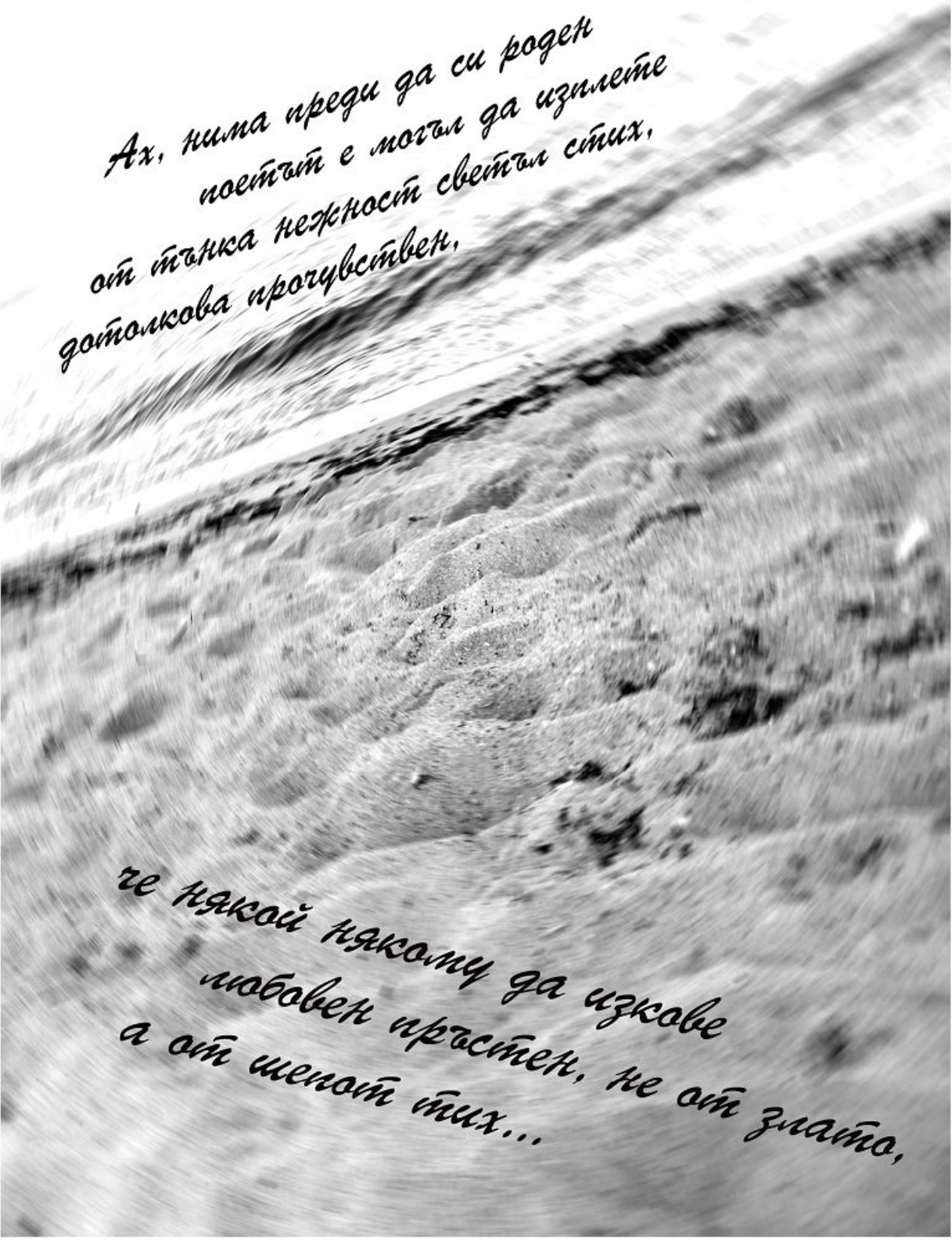
— Нищо, сетих се, когато тримата с майка ми и баща ми бяхме на море заедно. Спомням си как с татко тичахме, хвърляхме фризби и правехме куп други неща. Мъчно ми е...

Димитър се отпусна на топлия пясък до него.

— Знам, че ти е мъчно и съжалявам, но сега имаш мен. Ще направя всичко, за да си щастлив.

— Вярвам ти...

— Хайде, време е за вечеря — рече големият и стана, подавайки му ръка.

Ах, нима преди да си роден
поетът е могъл да изплете
от тънка нежност светъл стих,
допълкова прогнуса.

не някой някому да изкове
любовен пръстен, не от злато,
а от шепот тях...

Тръгнаха към рибата, която подозрително миришеше на изгоряло, но изведнъж Алекс спря.

— Митко, чакай!

— Да?

Приблужи се до него, обви ръце около врата му и го целуна. Слънцето ги галеше с последните си лъчи. Морски бриз милуваше леко косите им. Дори и морето като че ли се бе успокоило. Изглежда, когато двама души си казват „Обичам те!“ без думи, морето винаги е тихо и ласкаво. Пази тяхната обич...

— Така и не ти благодарих, че ме доведе на това прекрасно място.

— Не, аз трябва да ти благодаря.

— Защо?

— Заради залеза. Защото си тук с мен...

Значи това е истинското щастие. Да седиш на топлия пясък с най-близкия си човек, да ядеш прегоряла риба, вятърът да роши немирните къдрици и да си играе с голите ви тела, а ти да гледаш отсрещната скала и да ти се иска да скочиш и да напишеш върху нея с огромни букви „ОБИЧАМ ТЕ!!!“...

— Ще пренощуваме навън, тъй че се облечи. През нощта става студено — каза Митко.

— Е, ти нали ще ме топлиш?

— Аз да не съм фурна?

— Фурничка...

— Я да се обличаш, да не те хвърля в морето на русалките!...

— Е, добре де, нека е както кажеш ти — и без повече възражения навлече суитчъра.

Постлаха едно голямо одеяло и се сгушиха върху него. Алекс скоро заспа. А приятелят му го притискаше до себе си и слушаше спокойното му дишане. Шумът на вълните го унасяше, а отдалече се дочу самотният вик на чайка. „Колко е хубаво“, помисли си Митко, „че сме заедно. Няма да го оставя. Никога, никога!...“. И още по-крепко прегърна момчето.

Шумът на вълните го унасяше...

9

Сутринта беше като всички други, само дето Алекс се събуди малко по-рано от обикновено. Прозина се и разтръска глава като сърдит кокершпаньол. Наблизо Митко тренираше на фона на изгряващото слънце. Нищо, че бяха на почивка, той продължаваше да блъска и потните му мускули красиво искряха под лъчите на свежата утринна светлина. Момчето притихна под одеялото и просто гледаше приятеля си — не искаше да го прекъсва, не искаше приказката да свършва, ето така си беше представял най-хубавото и сладко нещо, което животът може да му предложи — силен и сияещ млад мъж... като гръцки бог... и го обичаше... Обичаше него, Алекс, кой ли знае защо... Нищо повече не би поискал, на нищо повече не би се надявал. Това е... сбъднат сън, мечта...

Когато приключи, Митко се бухна в морето и мощно загреба навътре, чак до хоризонта, толкова далече, та сърцето на Алекс се сви от тревога, за миг си се представи отново сам и това беше така непоносимо, невъзможно и несправедливо, че сякаш и лазурът на морето помръкна.

Но Митко се върна. Целият мокър и блестящ, той се тръшна до него на одеялото и попита задъхан:

— Кога се събуди?

— Наскоро — предпазливо рече момчето и добави някак засрамено — Красив си!...

— Дам! — кимна Митко. — Много съм хубав, възпитан и културен, и някой ще ми купи апартамент на „Витошка“...

Алекс го замери с шепа пясък, който полепна по банските и по плоския му корем.

— Я пък ти какъв си невъзпитан, ще се наложи някой да те понапляска!... — обеща Митко.

— Ела де!...

След половин час боричкане той погали рошавата му коса и попита:

— Знаеш ли кой ден е днес?

— Не, не знам — щастливо отговори Алекс.

— Четиринайсти септември. Трябва да се връщаме.

— Не, не трябва.

— Де да беше така... С какво ще ме запомниш? — попита внезапно Димитър.

— Моля? — извърна учудено глава към него Александър.

— Като си помислиш за мен, кое е първото нещо, което изниква в ума ти?

Алекс зарея погледа си към морето.

— Ех, Митко... От момента, в който те видях, животът ми се промени. Не минава и минута, без да мисля за теб. Когато погледна в очите ти, сини, сини като морето, имам чувството, че докосваш душата ми. Когато поискаш нещо от мен, не мога да ти откажа — и няма, никога, защото съм твой. Научи ме на толкова неща, научи ме какво е да обичаш и да бъдеш обичан, какво е да искаш, да жадуваш, да копнееш, да очакваш, да се страхуваш да не загубиш. След баща ми си мислех, че светът е свършил, но дойде ти и ми показа, че не е така и че все още има за какво да се живее.

Усети гореща ръка да го докосва и се обърна. Лицето му се озова на един дъх разстояние от неговото.

— А ти винаги ще си останеш моят малък Алекс, обичан повече от всичко, за когото ще направя и невъзможното.

Целуна го. Тази целувка беше нежна като цвете в пустинята, пламтяща като огън в камината, изпепеляваше повече и от горски пожар. Караше го да иска още и още, като наркотик... и още, и още, и още, и пак... Накрая, след хиляда години, когато отделиха устните си, той го погледна в очите, докосна бузата му и каза:

— Ако някога се случи нещо с мен, обещавай ми, че ще се грижиш за себе си и никога да не се променяш — остани момчето, което познавам.

— Защо казваш това?

— Просто ми обещавай!

— Няма да ти обещавам такива ужасни неща!

— Стига, дечко, обещавай!

— Добре де, звяр такъв, обещавам!...

Звярът го чукна закачливо по нослето и каза:

— Хайде, време е да хапнем, че ни чака път.
Закусиха, натовариха всичко обратно в багажника и тръгнаха.

* * *

„Пътнико свиден, пътнико млад...“, разсеяно си мислеше Алекс, докато покрай колата с шеметна скорост прелитаха есенни ниви и гори, „дето минаваш пей и мечтай...“. Завъртя копчето на радиото и от него се разнесе дрезгав, топъл и подкупващ глас, който изпълни аудито със звуците на своята тъга:

*I close my eyes, only for a moment, and the moment's
gone
All my dreams pass before my eyes, a curiosity
Dust in the wind
All they are is dust in the wind.*

И заслушан в музиката на „Канзас“, Алекс приближаваше към София. Бедно дете, нима не знаеш, че щастието трябва да се плаща?...

Когато колата спря на паркинга пред блока, вече беше мръкнало. Пак имаше епични и исторически задръствания по магистралата. Трябваша им почти 10 часа да се приберат.

— Надявам се, че си прекара добре... — усмихна се Митко.

Беше го притиснал до бронята, макар и не толкова бурно, както го правеше на морето. Все пак — град е, а не плаж. Град — скучен, сив, лицемерен... Ненадейно на Алекс отново му се прииска да не се бяха връщали.

— Повече от добре, плувецо!

— Радвам се.

— Благодаря за всичко!

— Даже и за прегорялата риба?...

— Даже и за нея. Хайде, прибирай се при своите, че стана вече късно, да не ти се случи нещо...

Митко колебливо направи крачка назад, после още една, но повече не издържа, върна се обратно и го сграбчи за раменете със силните си ръце:

— Не може така, не искам да те оставям, още утре ще кажа на всички, че сме заедно, няма да се крия повече!...

Момчето се сгуши в него цялото.

— Ами майка ти и баща ти дали ще разберат? А приятелите ти от плуването?... Недей, Митко, нека си остане така, страх ме е да не ти се случи нещо лошо заради мене. Стигат ми твоите очи. Да ме гледаш така, като на морето... а на другите... не им влиза в работата, ние сме си двамата...

Баткото го погали нежно по бузата:

— И мен ме е страх да не ти се случи нещо лошо...

Алекс не се стърпя и го целуна бързо и крадешком по устните. И тъкмо, като го правеше, нещо го блъсна силно и грубо в гърба. Обърна се и видя един налудничав поглед, с разширени зеници, почти колкото целите ириса и затова онзи гледаше черно, безумно и страшно. Беше се надрусал като лайно.

— Педали! — изхриптя Камен и бръкна в джоба си.

А после всичко се случи ужасно бързо. Митко застана пред момчето и го прикри с тялото си. Камен извади лъскав нож и го мушна три пъти в гърдите. Изпусна ножа, залитна назад, спъна се и седна на тротоара. А Митковото тяло отведнъж омекна и се отпусна в ръцете на Алекс, който едва успя да го удържи. Митко обърна глава към него и се опита да му каже нещо, но от устните му блъвна кръв.

А Камен ги гледаше с тъп, безизразен поглед. И повтори:

— Педали!...

Тогава Алекс закрещя...

* * *

Вървеше по тротоара, вторачен в обувките си. А върху едната — залепил се кафяв лист. Увехнал. Загинал. Тръсна нетърпеливо крак, но листът не падаше. Все едно, нямаше значение, почти беше стигнал. Насили се да погледне насреща. Миришеше на прясна пръст, а изкопът приличаше на нещо хубаво — основа на нова къща например. Пък то

— гроб... Лицето на Митко едва личеше сред купищата цветя, отрупали ковчега. Изглеждаше като жив, някой добре го беше гримирал, сигурно същият този някой беше склопил и клепачите му. Завинаги.

Никога повече няма да види сините очи!!

Тази мисъл — толкова простичка и ужасна — извика обратно демоните, вдигна черната мъгла, мътилката, в която с нетърпение чакаше да потъне, защото от опит знаеше, че в нея нищо не чувства и не страда. Лудост, ела!...

Анастасия не му позволи. Стисна го до болка за лакътя и просъска в ухото му:

— Стегни се и върви! Заради него!

Него... Само това вече имаше значение... Затова Алекс се насили да прекрачи към ямата. По бузите му се затъркаляха отново горещи сълзи. Да плаче никой не би посмял да му забрани...

* * *

Камен с почуда гледаше почервенелия нож, а тялото на Митко все повече натежаваше в прегръдките на момчето и като не можеше да го удържа повече, положи го на тротоара. От раните бликаше кръв. Трябваше да я спре, но не знаеше как и затова легна върху него и със своите гърди покри неговите.

— Митко, Митенце! — шептеше той и милваше лицето му. — Моля те, събуди се, ще те слушам, ще правя всичко, само не ме оставяй!...

— Стига де, не съм умрял още — промълви Димитър.

— Няма да умираш! Не и когато те намерих, не може!

— Хей, какво е това? Не искам да плачеш! Помни какво ми обеща днес. Гушни ме за последно.

Алекс го послуша и притихна до нараненото му тяло, от което живота изтичаше, заедно с топлата, алена кръв.

— Ще те чакам! — прошепна Митко и някак успя да докосне устните му със своите. Целуна го...

* * *

„Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане...“, протяжно нареждаше попът. Млад, неопитен, още незакоравял и си личеше, че го е страх да закопае Митко в земята... Бял ковчег... защо трябва да е бял, като след малко ще го хвърлят в калта... и ще го затрупат с лепкави буци пръст...

Малцина имаше събрани около гроба. На другите Людмила категорично даде да разберат, че погребението ще бъде в тесен кръг и не са желани там. И въобще не я интересуваше какво ще си помислят. Беше се вледенила и нищо човешко в нея нямаше останало. Мълчеше. Не плачеше. Защо да го прави, след като знаеше, че скоро ще тръгне след прекрасния си син и пак ще бъдат заедно...

Баща му — точно обратното — рухнал съвсем, развалина, пиан и болен още от съмнало. Стоеше до ямата, вкопчен с все сила в другото си дете, сякаш се боеше, че и то може да изчезне. А Иван крепеше баща си, колкото можеше и когато видя Алекс да приближава, го изглежда злобно и диво. Казваше му: „Ето — виж! Ти си виновен за нашето нещастие!“

Момчето стисна зъби и протегна ръка към джоба си, където криеше хапчетата. Доста бяха, сигурно ще стигнат... Анастасия заби нокти в лакътя му.

— Да не си посмял!

— Аз съм виновен! — уморено и унило рече Алекс.

— Не си!

— Съм! — настоя той.

* * *

Нищо от това не се случи. Всъщност, в онази вечер те така и не можаха да стигнат до София, защото един от тунелите на магистралата беше затворен и ги насочиха по друг път, пък те се забъркаха в тъмното по разни села и махали толкова жестоко, че се прибраха чак

на другия ден привечер. И Алекс не можа да отиде на първия учебен ден, а Митко — на тренировка. Майките им хич не се зарадваха, но скоро и това мина. Виждаха се рядко, но пък всеки миг заедно беше сладък като мед и истинско щастие. В останалото време Алекс учеше като бесен, защото искаше приятелят му да се гордее с него. Завърши първи по успех в цялото училище, а после записа химия и взе осем семестъра само за две години. Докато беше на стаж в едно училище, с учудване разбра, че има талант да преподава и после някак набързо, без сам да разбира какво точно се случва, вече беше любимият на всички учител в една от елитните гимназии. Митко пък продължи с плуването и с всеки ден ставаше все по-добър. Защото го правеше заради някого. Гребеше водата като атомна подводница. И след няколко години се случи истинско чудо — той спечели медал от Олимпийските игри. Ех, не беше златен, но се качи на стълбичката. И дали защото олимпиадата гостуваше в свободна страна като Швеция, или защото не можеше да мълчи повече, от самата стълбичка пред всички журналисти той обяви, че обича едно момче... Не беше лесно нито в семейството, нито навън, но на шампион всичко се прощава. С времето лошото се нареди, събраха се, заживяха заедно, дълго и щастливо. Като в приказка.

Приказка.

Приказка толкова истинска, че Алекс имаше чувството, че ако протегне ръка, може да я докосне. И тогава камъните затрополиха по капака на ковчега...

* * *

Хората се изреждаха един подир друг да хвърлят земя върху Митко. Това беше грозно. Някакъв отвратителен варварски обичай, който те с мрачна наслада спазваха. Затрупваха затворените му очи. Алекс гледаше всичко отдалече. Не смееше да се приближи. Той беше виновен за всичко. Щяха да го прокълнат и да го прогонят. Нямаше вече кой да го пази. Сам. Самичък...

Гробарите заработиха сръчно с лопатите и накрая, когато всичко беше свършено, побиха дървен кръст със снимка на него. Опечалените закрачиха един след друг, поведени от попа нанякъде. Алекс знаеше

какво следва още от погребението на баща си. Ядене и пиене. Само от мисълта за това му се доповръща и всичко притъмня.

— Няма да ти позволя да припадаш, той не би ми простил! — прошепна в ухото му Анастасия.

Ти знаеше, че така ще стане, нали? — попита Алекс, без да се обръща.

Тя въздъхна.

— Да, знаех.

— Защо не ми каза нищо?

— Защото щеше да се опиташ да промениш естествения ход на събитията.

— Значи според теб той е заслужавал да умре, така ли?

— Не съм казала това. Но никой не може да избяга от съдбата си. Дори и Митко. Той знаеше какво ще стане. И го прие. Само се притесняваше какво ще правиш ти, когато вече го няма.

— Значи и той е знаел? Защо нищо не ми каза?

— Да, и той знаеше. Защото искаше да бъдеш щастлив до последно.

— Вещица!

* * *

Когато докторите пристигнаха, те само потвърдиха смъртта. Алекс не искаше да повярва. Качиха тялото в линейката и го отнесоха. Взеха му го. И не му позволиха да отиде с тях, затова той стана и се прибра у дома с бавни, тежки стъпки. Помисли дали да не скрие окървавените си дрехи от майка му. Не го направи. Погледна я. Пък тя позна този поглед, въпреки че го беше виждала само веднъж — преди седем години. Стана и го прегърна силно.

— Не е честно — изхленчи Алекс и сълзите рукнаха свободно. — Просто не е честно.

А тя не се опита да го утеши. Защото знаеше, че не може.

Остана затворен в стаята си. За дни, а колко — не знаеше. Мислеше за него. За него. Сети се за картината, която беше нарисувал, когато се бяха срещнали миналата година. Стана и я взе в ръце. Докосна я. Тогава в стаята му влезе Анастасия.

— Защо си дошла?
— Заради тебе.
— Майната ти!
— Слушай, Алекс — три дни вече стават — ни ядеш, ни пиеш. Не може така. Трябва да го изпратиш. Длъжен си.
— Никой не ме иска. И той не ме иска...
Момичето приближи и удари силен шамар по зачервените му от рев бузи.
И повтори.

* * *

Той бръкна в дълбоките джобове на палтото. Най-официалната дреха, която имаше. Беше на баща му. И прекалено дългите пешове се заплитаха в краката му. Голяма работа. Който иска, нека се смее. Не можеше да откъсне очи от прясната пръст на гроба. Странно, есен беше, а отгоре се събираха пеперуди. Красиви.

— За него ти беше всичко. Обичаше те с цялото си сърце — чу зад себе си гласа на Анастасия. — Ти си най-хубавото нещо, което му се случи за тези 23 години. Той също се страхуваше да не те загуби. Също като теб смяташе, че е прекалено хубаво. Но въпреки всичко не беше готов да се откаже.

Но какво е това? Мислеше, че всички сълзи вече са изсъхнали, а то не било така...

И отново се разрева — отчаяно и диво...

— Митенце, защо ме остави? Какво ти направих, та избяга от мен? Толкова лош ли бях? Не те ли обичах достатъчно? Само да знаеш колко ми липсваш!... Протягам ръце в тъмното да те прегърна, няма те. Чакам телефонът да звънне — мълчи. Поглеждам навън за колата ти — нищо. Не си тръгвай, мислех, че сме заедно завинаги, не мога да ти кажа „сбогом“, не ме карай...

— Блажени плачещите — рече Анастасия — защото те ще се утешат.

И още:

— Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. Блажени гладните и жадните за правда, защото те ще се наситят...

* * *

— Аз ще се прибирам.

— Искаш ли да те изпратя? — попита го тя.

— Не, искам да съм сам.

— Добре. До скоро.

Той не отговори. Искаше му се да послуша някаква музика, но не можеше, защото беше разбил телефона си в стената. И все пак, съвсем ясно в ушите му зазвуча ангелска песен:

*I am so lonely broken angel
I am so lonely listen to my heart
One`n only, broken angel
Come`n save me before I fall apart*

Стигна светофара и зачака. Светна зелено, стъпи на пешеходната пътека. Не чу, нито видя колата, която се зададе. Усети нещо нередно, чак когато го блъсна и се изтърколи на асфалта. Нямахше болка, никаква. Беше хубаво и странно. Паникьосаният шофьор звъни на 112, но вече нямаше смисъл. Кръвта обилно тече по пресния асфалт. Такава една алена и млада. Как да повярваш, че е твоя?... Кой знае защо, спомни си името на последната глава от дългия и тъжен роман „Спартак“, който някога беше чел.

„Идилията на смъртта“

— Идвам, Митко! — промълви той и се усмихна.

* * *

Анастасия изтича към изхода на гробищата. Видя сломеното, изпочупено тяло на Алекс. Не й трябваше да пита, вече знаеше всичко.

Вдигна поглед към небето, а там, в дълбоката му синева, светлееха две красиви сини очи. Светлееха.

Пое дъх и усети аромат на лято и на прегоряла риба. На щастие. И още се заслуша, и дочу смеха на две хлапета, които се гонят из

блещукащите морски вълни и сред топлите и обсипани с мидени черупки плажове. Смееха се. Заедно. Винаги заедно, винаги.

„Ех вие, лудетини!“, поклати глава чародейката. Помаха им с ръка и се стопи в есенната багра на съвсем обикновената софийска улица.

Издание:

Автор: АЛЕКС

Заглавие: Синьо

Издание: първо

Издател: „Авангард Прима“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: БПС ООД

ISBN: 978-619-160-798-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3767>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.